

ЧАРОБНА КУЋИЦА НА ДРВЕТУ бр. 10

ГРАД ДУХОВА У СМИРАЈ ДАНА

Мери Поуп Озборн
Илустровао Сал Мердока

Превела
Милица Цветковић

мала лагуна

Наслов оригинала

Mary Pope Osborne
GHOST TOWN AT SUNDOWN

Text Copyright © 1995 by Mary Pope Osborne
Illustrations Copyright © 1995 by Sal Murdocca

Published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

Translation Copyright © 2006 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

1. Колико је то дивље?	9
2. Звечаркина Зараван	15
3. Аутоматски клавир	25
4. Руке увис!	34
5. Мрша	41
6. Хватај маглу	48
7. Прича о духовима	56
8. Ко сам ја?	65
9. Усамљени Лук	71
10. Одјек из прошлости	77

*Нику Плакијасу – дивном пријатељу
и распеваном каубоју песнику*

1.

Колико је то дивље?

Џек и Ени су седели на трему своје куће. Ени је гледала низ улицу у шуму Жапчевог Ручавца. Џек је читао неку књигу.

„Осећам да би требало поново да одемо у шуму“, казала је Ени.

„Због чега?“, питао је Џек не подигавши поглед.

„Овуда је проскакутао зец“, рекла је Ени.

„Па? И раније смо виђали зечеве.“

„Овакве нисмо“, рече Ени.

„Како то мислиш?“ Џек је устао па су погледали заједно.

Видео је зеца с веома дугим ногама како скакуће њиховом улицом. Убрзо је зец сишао с плочника и запутио се ка шуми.

„Он је знак“, изјавила је Ени.

„Чега је он знак?“, питао је Џек.

„Да се Моргана вратила“, одговорила је Ени. Скочила је с трема. „Хајде!“

„Али шта ћемо с вечером?“, побунио се Џек. „Тата је рекао да ће ускоро бити готова.“

„Не брини“, умирила га је Ени. „Знаш да се време зауставља кад нас кућица некуд одведе.“

Претрчала је двориште.

Џек је навукао ранац на леђа. „Враћамо се за десет минута!“, викнуо је кроз врата. Затим је пошао за Ени.

Пожурили су улицом према шуми Жапчевог Рукавца.

„Ено га!“, узвикнула је Ени.

Зец је стајао под зраком сунчеве светлости. Кад их је угледао, кренуо је даље.

Џек и Ени су пратили зеца све док није нестао иза највишег дрвета.

„Рекла сам ти! Видиш?“, викала је Ени дах-ћући. Показала је ка врху дрвета.

Моргана ле Феј им је махала из чаробне кућице на дрвету, високо у гранама.

Џек и Ени су јој одговорили махањем. Као и увек, Џеку је било драго што поново види библиотекарку чаробницу.

„Попните се!“, довикнула им је она.

Ени и Џек су кренули уз морнарске лествице од канапа. Попели су се у кућицу на дрвету.

„Пратили смо чудног зеца све догде“, рекла је Ени. „Је ли то неки твој пријатељ?“

„Можда“, одговорила је Моргана. Тајанствено се осмехивала. „Имам ја много чудних пријатеља.“

„Укључујући и нас“, рекла је Ени.

Моргана се насмејала. „То је тачно.“

„Како си?“, питао је Џек.

„И даље имам проблема с Мерлином“, рекла је чаробница, „и тако ми остаје веома мало времена да се бавим мојим правим послом. Али ускоро ћете и вас двоје постати мајстори библиотекари, што ће ми бити од велике помоћи.“

Џек се насмешио. Постаће мајстор библиотекар који путује кроз време и простор. Било је скоро превише лепо да би било вероватно.

„Да ли сте спремни да решите још једну загонетку?“, упитала је Моргана.

„Јесмо!“, повикали су Џек и Ени углас.

„Добро је!“, рекла је Моргана. „Најпре, за истраживање ће вам бити потребно ово...“

Извукла је књигу из набора свог огртача и пружила је Џеку. То је била књига која ће им помоћи на путовању.

Наслов књиге гласио је *Дани Дивљеџ запада*. На корицама је била слика каубојског града у прерији.

„Аууу“, узвикнула је Ени. „Дивљи запад!“

Џек је дубоко удахнуо. *А колико је то дивље?* – запитао се.

Моргана је опет посегла у наборе свог огртача и извукла свитак. Предала га је Ени.

„Прочитајте ово када чаробна кућица буде слетела“, рекла је.

„Је ли то загонетка?“, упитао је Џек.

„Јесте“, одговорила је Моргана. „После ње вам остаје да решите још две. Јесте ли спремни да пођете?“

Џек и Ени су климнули главама. Ени је показала прстом на слику са корица књиге о Дивљем западу.

„Желим да одемо тамо“, рекла је.

Ветар је почео да дува.

„Збогом!“, довикнула им је Моргана.

„Срећно!“

Кућица на дрвету је почела да се окреће.

Џек је затворио очи.

Кућица на дрвету се окретала све брже и брже.

А онда је све постало мирно.

Сасвим мирно.

Џек је отворио очи.

Моргана ле Феј је нестала.

Око главе му је зазујала мува.

2.

Звечаркина Зараван

Ваздух је био врео и сув.

Џек и Ени су провирили напоље.

Чаробна кућица је слетела на усамљено дрво у прерији. Сунце је било ниско на небу.

Право испред њих био је град са корица књиге. У стварности је деловао напуштено и сабласно.

На једној страни града био је комад земље с неколико надгробних споменика.

„Ово је језиво“, рекла је Ени.

„Да“, потврдио је Џек. Дубоко је удахнуо.
„Како гласи наша загонетка?“

Ени је подигла древни свитак. Одвила га је.
Затим су она и Џек заједно прочитали:

Ниоткуда
мој усамљени глас
тебе дозива.
Ко сам ја? Сам ја?

Џек је наместио наочаре и прочитао у себи још једном.

„Мора да је нека грешка“, рекао је. „Двапут је написано 'сам ја.'“

„Па, тренутно не чујем никакве гласове“, рекла је Ени погледавши кроз прозор.

Није уопште било људских гласова – само зујање мува и звиждање сувог ветра.

„Хајде да погледамо књигу“, предложио је Џек.

Отворио је књигу. Странице су биле пожутеле од старости. Пронашао је слику града и прочитао наглас речи испод ње:

Године 1870, Звечаркина Зараван је била стајалиште за предах караванима који су превозили путнике од Санта Феа у Новом Мексику до Форт Ворта у Тексасу. Када је поток пресушио, сви су отишли. Почетком 1880. ово је постао „град духова“.

„Опа, град *духова*“, казала је Ени широм отворених очију.

„Хајде на брзину да разгледамо“, рекао је Џек. „Тако да можемо да одемо пре мрака.“

„У праву си“, сложила се Ени. „Хајде да пожуримо.“ Кренула је низ лествице од канапа.

Џек је вратио стару књигу у ранац. Затим је пошао за Ени низ лествице.

Стајали су поред дрвета и гледали унаоколо. Преко исушеног тла прокотрљао се један жбун.

Изненада је нешто искочило поред њих.

„Јаој!“, узвикнуше обоје.

Али то је био само зец – усамљени дугоноги зец који је проскакутао поред њих.

„Хеј, изгледа исто као и зец ког смо видели код куће“, приметио је Цек.

„Да, тај зец мора да је знак за оно што ће тек да се деси“, рекла је Ени.

Зец је одскакутао преријом и нестао им из видокруга.

„Било би добро да почнем да хватам белешке“, рекао је Цек.

Завукао је руку у ранац и извадио свеску и оловку.

Записао је:

зечеви с дугим ногама

„Шта се то чује?“, упитала је Ени.

„Шта се чује?“, питао је Цек.

„Тај звук попут некаквог звечања“, објаснила је Ени.

Цек је подигао поглед. „*Шта?*“, упитао је.

„Тамо!“ Ени је показала ка звечарки. Била је удаљена око тридесет метара од њих. Лежала је склупчана и звечала.

Цек је само кратко погледао ка змији и побегло. И Ени је утекла. Протрчали су поред гробља и улетели право у град духова.

„Ваљда зато овај град зову Звечаркина Заван“, рекла је Ени када су стали.

Цек је гледао око себе. Град и није био довољно велик да би се назвао градом. Постојала је само једна непоплочана улица и неколико старих грађевина.

Било је тихо, превише тихо.

„Погледај, продавница“, рекла је Ени.

Показала је прстом према једној згради. На избледелом знаку писало је ПРОДАВНИЦА МЕШОВИТЕ РОБЕ. „Хајде да погледамо унутра. Можда се решење загонетке крије тамо.“

Џек и Ени су крочили на трем. Дрвене даске су гласно зашкрипале. Врата су била испала из шарки. Завирили су унутра.

Ваздух је био пун прашине. С таванице су висиле паукове мреже.

„Можда није требало да уђемо“, рекао је Џек.

„Али шта ако је решење овде?“, подсетила га је Ени. „Хајде само да погледамо на брзину.“

Џек је дубоко уздахнуо. „У реду.“

Он и Ени су на прстима ушли у продавницу.

„Погледај“, рекла је Ени. Подигла је неке зарђале мамузе.

„Пажљиво“, упозорио ју је Џек. Он је претурао по другим стварима у продавници – била је ту стара коњска зобница, зарђала метална шоља, избледели календар из 1878.

„Опа“, рекла је Ени. Држала је у руци два каубојска шешира. Ставила је један на главу, а други пружила Џеку. „За тебе.“

„Превише је прашњав“, рекао је Џек.

„Само дуни у њега“, рекла је Ени.

Џек је дунуо у свој шешир. Подигао се облак прашине. Џек је кинуо.

„Пробај га!“, навалила је Ени.

Џек је ставио шешир на главу. Готово да му је прекрио очи.

„Чизме!“, узвикнула је Ени. Показала је прстом на низ каубојских чизама поређаних на полици. „Има чак и неких малих, величине као за нас. Ево једних за тебе.“ Додала је Џеку чизме.

„Нису наше“, опоменуо ју је Џек.

„Знам, само их пробај“, рекла је Ени.

Џек је окренуо своје чизме наопако и протресао их најјаче што је могао.

„Шта ти то радиш?“, питала га је Ени, обувајући други пар чизама.

„Проверавам да ли има шкорпија“, одговорио је Џек.

3.

Аутоматски клавир

„Џе-ек.“ Ени се насмејала. „Пробај их!“

Џек је уздахнуо. Изуо је патике. Гурнуо је стопала у чизме. Гурао је и гурао. Чизме су биле прилично уске. Најзад је увукао стопала. Онда је пробао да хода.

„Ау!“, рекао је. „Заборави.“ Почео је да изува чизме.

„Шта је то?“, упитала је Ени.

Џек се следио.

„Музика са клавира!“, казала је Ени. „Можда је то глас из загонетке! Хајде!“

Џек је убацио патике у ранац и затетурао за Ени.

Напољу се чула тужна мелодија.

„Допире оданде“, казала је Ени.

Пришуњала се згради која је имала таблу с натписом ХОТЕЛ. Џек је шепао за њом.

Ени је полако гурнула висећа врата. Завирили су унутра.

Светлост сунца на заласку осветлила је клавир у углу просторије. Дирке су се померале горе-доле. Али тамо никога није било!

„Јаој!“, прошапутала је Ени. „Дух свира клавир!“